

Vijfduizend kilometer op de Atlantische Oceaan

NOG ANDERHALF JAAR EN DAN ZITTEN DE BLUE ATLANTICS MIDDEN OP DE ATLANTISCHE OCEAAN. DEZE GROEP VAN VIER VROUWEN UIT ZWOLLE HEEFT HAAR PIJLEN GERICHT OP WINST IN HET VROUWENKLASSEMENT VAN DE TALISKER WHISKY ATLANTIC CHALLENGE 2023, DE ZWAARSTE ROEITOCHT TER WERELD.

Tekst:
Thijs Klaverstijn

Het is het grootste, meest uitdagende roei-evenement ter wereld. Meer dan vijfduizend kilometer van San Sebastián de la Gomera op de Canarische Eilanden naar het Caribische eiland Antigua. Met een beetje mazzel lukt dat de Blue Atlantics in veertig dagen. Maar dan zijn ze wel bijna non-stop bezig. Twee uur roeien, twee uur rust. En dat 24 uur per dag, zeven dagen per week. En als het tegenzit? Dan doen ze misschien wel zestig dagen over de Talisker Whisky Atlantic Challenge.

Whisky Passion sprak met Ingrid Voorn, Margot Vries en Marije van de Bor over hun voorbereiding, verwachtingen, de risico's en mooie momenten van de Talisker Whisky Atlantic Challenge. Ilse Schuurman, het vierde teamlid, was tijdens het interview op bezoek bij haar dochter op Curaçao. Daarvoor vloog ze dezelfde oceaan over die ze straks alleen met behulp van een paar roeispanen oversteekt.

Als ik het goed begrijp dan was jij de aanstichter, Ingrid?

Ingrid: Beide dames naast mij [Margot en Marije, red.] waren ook al bekend met de Talisker

Whisky Atlantic Challenge. De race stond al heel lang op hun lijstje. Dus ja, ik was de aanstichter, maar met z'n drieën waren we er snel uit dat we dit sowieso wilden gaan doen. Ilse is daar als vierde teamlid bijgekomen en die was ook meteen helemaal enthousiast. Het klikt heel erg goed.

Hoe hebben jullie elkaar leren kennen?

Ingrid: We kennen elkaar van het sloeproeien. Dat zijn vaak oudere reddings sloepen, van hout of staal. Met vaste banken en met een riem, dus je zit met twee dames op een bankje.

Marije: Sloeproeien bestaat al heel lang en het zijn vaak sloepen die vroeger in de walvisvaart gebruikt werden. In 1973 werd dat voor het eerst in wedstrijdverband gedaan tijdens een race van Harlingen naar Terschelling. Dat is nog steeds een wedstrijd die jaarlijks plaatsvindt.

Margot: De afgelopen jaren hebben er ook sloepoerders aan de Talisker Whisky Atlantic Challenge meegedaan. Dus via hen zijn we ook in contact gekomen met die wereld.

Hoe makkelijk was het om ja te zeggen op deze uitdaging? Of waren er ook veel twijfels?

Ingrid: Ik ben bij Margot begonnen. Die moest even nadenken, maar een week later wist ze het zeker. Daarna zijn we naar Marije geweest en dat duurde denk ik een nanoseconde.

Margot: Het leek me meteen een enorme uitdaging, maar had zelf nog nooit serieus overwogen om deel te nemen. Door de vraag van Ingrid kwam dat opeens heel dichtbij. Kan ik dat wel? Hoe gaat dat dan? Hoe regel ik dat met mijn werk en kinderen? Maar soms moet je dingen gewoon loslaten en het doen.

Marije: Ik speelde al langer met de gedachte, dus het viel op z'n plek toen Ingrid kwam. Het is een avontuur en je weet niet wat er op je pad komt. Daar hou ik eigenlijk wel van.

Anderhalf jaar geleden hebben jullie besloten aan de Talisker Whisky Atlantic Challenge mee te doen. Wat is er in de tussentijd allemaal gebeurd?

Ingrid: Natuurlijk zijn we in training. Daarvoor hebben we een heel mooi team om ons heen. We hebben twee roeitrainers van de Zwolse Roeivereniging die ons begeleiden. Lucas Voorn, onze personal trainer, mat ons één keer per week af. Hij heeft een heel plan opgesteld richting de race. Volgend jaar komt daar ook nog het mentale aspect bij. Daarnaast zijn we bezig met interviews, gesprekken met ondernemers, presentaties en het zoeken van sponsors.

Marije: We moeten het helemaal zelf bekostigen en roeien daarnaast voor twee goede doelen,

Het Vergeten Kind en het Jeugdfonds Sport & Cultuur. Daar willen we zo veel mogelijk geld voor inzamelen, alleen dan moeten we eerst onze eigen financiën op orde krijgen. Dat is geen klein bedrag.

Wat is er financieel voor nodig om aan de Talisker Whisky Atlantic Challenge deel te nemen?

Marije: We hebben onze boot inmiddels besteld en die krijgen we in november. Die kost ongeveer 100.000 euro, wat je niet zomaar even bij elkaar sprokkelt. Dus we zoeken één of meerdere sponsors die dat bedrag kunnen missen. Na afloop van de race verkopen we de boot voor zo'n vijftig procent van de nieuwwaarde.

Ingrid: Dat bedrag gaat naar onze goede doelen. Dus sponsors dragen voor een heel groot deel bij aan het bedrag dat opgehaald wordt.

Waarom hebben jullie voor Het Vergeten Kind en het Jeugdfonds Sport & Cultuur als goed doel gekozen?

Marije: Er zijn veel kinderen die het niet zo goed hebben als die van ons. Ze leven onder de

armoedegrens, worden misbruikt of uit huis geplaatst en hebben geen veilig thuis. Daar willen we ons voor inzetten. Tijdens deze race is er veel aandacht voor de plasticsoep en het belang van een schone oceaan. Dat zijn geweldige doelen, maar daarvoor hebben we ook een volgende generatie nodig. Die moeten we koesteren.

Ingrid: Als kind kon ik altijd sporten en zat ik op muzikles. Nu nog steeds heb ik keuzes. Roeien naar Antigua is natuurlijk lang niet voor iedereen weggelegd. Het is mooi om sport en cultuur ook voor anderen toegankelijk te maken.

Jullie waren dit jaar ter promotie op het Whisky Festival Noord-Nederland. Hoe kwamen jullie daar terecht?

Marije: Via Hans en Becky Offringa. Die wonen ook in Zwolle, helpen ons als ambassadeurs om in contact te komen met mensen en zijn allebei heel enthousiast. De drie zoons van Charles Maclean hebben eerder al deelgenomen aan de

Talisker Whisky Atlantic Challenge. We hebben hen gesproken over Zoom en het was heel leuk om over hun ervaringen te horen. Op het festival kwam Charles direct naar ons toe en hij was meteen geëmotioneerd, omdat hij het zo geweldig vond dat wij gaan meedoen. Voor hem kwamen alle herinneringen aan de race van zijn zoons weer terug. Hij was heel trots.

Wat doen jullie momenteel om je fysiek voor te bereiden op de race?

Ingrid: Margot en ik sloeproeien allebei nog. Dus dat doen we twee keer in de week. Daarnaast nog een keer per week in de gladde boot. Dan is er natuurlijk de sessie met onze personal trainer. En dan doen we thuis individueel ook het nodige.

Marije: De wedstrijdboot is klein, dus naast kracht is flexibiliteit is heel belangrijk. Conditie bouwen we natuurlijk op, maar het is geen race waarbij je de hele tijd hoog in de hartslag zit, want je roeit gelijkmatig.

Hoe ziet het roeschema tijdens de Talisker Whisky Atlantic Challenge er straks uit?

Ingrid: Je roeit met twee dames tegelijk. Twee uur op, twee uur af. En in die twee uur moet je slapen, eten, wassen enzovoort.

Marije: Alleen als je in een storm terechtkomt, roei je mogelijk voor langere tijd niet. Dan zit je met z'n tweeën in een kajuit – een tweetal voor en een tweetal achter. Je gooit een para-anker uit en je wacht tot de storm voorbij is. In sommige gevallen duurt dat een dag en kun je misschien iets langer slapen, maar je ligt natuurlijk wel als sardientjes in een blik.

Wat voor een risico's zitten er verbonden aan een tocht zoals deze?

Margot: Dat valt relatief mee. We moeten verplicht allerlei cursussen doen en gaan goed voorbereid het water op. Je kunt niet zomaar aan de race meedoen. Als er wel wat gebeurt, is dat soms ook gewoon domme pech. Maar de boot is zelfrichtend, dus als je de luiken dicht hebt en je zou kapseizen, dan plopt die automatisch weer terug.

Wat moeten we ons voorstellen bij zo'n boot? Zit je altijd overdekt of juist niet?

Margot: De boot is ongeveer negen meter lang en 1,20 meter breed. Aan de voor- en achterkant zit een kleine kajuit. In die twee hutjes slaap je. Aan de achterkant zit ook alle navigatieapparatuur en op de daken zitten zonnepanelen. Het middelste gedeelte is open en daar is plek voor drie roeiers, maar we roeien over het algemeen met z'n tweeën.

Ingrid: De boot is helemaal van carbon gemaakt en heeft luchtkamers. Het is een heel lichte boot, maar wel eentje die oceanwaardig is.

Hoe bereid je je voor op het mentale aspect?

Marije: Dat is moeilijk te trainen. We denken natuurlijk na over onze eigen valkuilen en hoe we daarmee om moeten gaan. Dan nog weet je niet hoe je op sommige dingen reageert. Het enige wat we kunnen doen, is met elkaar praten en openheid creëren. Je moet alles tegen elkaar kunnen zeggen en bepaalde dingen van tevoren goed bespreken. Ons doel is bijvoorbeeld om die race te winnen, dus dat moeten we allemaal echt zo voelen.

Dus voor jullie telt de olympische gedachte niet?

In koor: Nee.

Ingrid: We zijn allemaal competitief en fanatiek. Het is een avontuur van drie jaar en die lange voorbereiding is niet voor niks.

Marije: Kijk, als we niet winnen, is het echt niet zo dat alles verloren is. Dan hebben we nog steeds iets geweldigs gedaan.

Het is een fysieke en mentale uitputtingslag, maar hoeveel ruimte is er om te genieten?

Margot: Heel veel. Je roeit niet op wedstrijdtempo. Het roeien kost wel kracht, maar je hebt tijd om rond te kijken of als je rust.

Marije: Dat horen we ook van mensen die al aan de Talisker Whisky Atlantic Challenge hebben deelgenomen. Elk moment is uniek. Het lijkt misschien alsof je continu hetzelfde ziet, maar dat is niet zo. Elke nacht en elke zonsopgang en -ondergang is anders. De dieren. De verwondering is er elke dag.

Heb je interesse in sponsoring van de Blue Atlantics of wil je gewoon meer weten? Kijk dan op blueatlantics.com of volg het team via Facebook, Instagram of LinkedIn.

